

Arrest

nr. 299 425 van 22 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juni 2023 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker een inreisverbod op van drie jaar.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer,

Naam: D. S. G. Voornaam: C. Geboortedatum: (...)1995 Geboorteplaats: U. Nationaliteit: Brazilië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30.06.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen/psychotrope: verkoop/het te koop stellen zonder vergunning: aflevering zonder vergunning (meermaals). Feiten waarvoor hij op 25.01.2018 werd veroordeeld tot een werkstraf van 150 uren (vervangende gevangenisstraf van 15 maanden), een geldboete van 1.000,00 euro (x8) met uitstel 3 jaren voor 900,00 euro (x8) of vervangende gevangenisstraf: 2 maanden) en een bijzonder verbeurdverklaring.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling. Feiten waarvoor hij op 08.12.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden (AWS).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwoningen [sic] – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid. Feiten waarvoor hij op 28.06.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 8 maanden – verzet ontvankelijk. Uit het vonnis blijkt dat het slachtoffer aangifte doet van slagen die zij heeft gekregen van haar ex-partner. De relatie zou iets meer dan een jaar eerder beëindigd zijn, doch hielden partijen contact. Op 4 maart 2022 was het slachtoffer uit geweest en nadien ontstond er ruzie met haar ex-partner. Ze kreeg slagen en stampen van hem. Betrokkene bleef bij haar slapen en verliet 's morgens de woning. Hij sloot deze af en nam de gsm van het slachtoffer mee. Het slachtoffer zat opgesloten tot in de namiddag. Bij zijn thuiskomst heeft het slachtoffer opnieuw boksen en slagen moeten incasseren. De politiediensten stellen schaafwonden in het aangezicht vast en een gezwollen oogkas. Het medisch attest vermeldt een arbeidsongeschiktheid van 3 dagen. Betrokkene biedt zich vrijwillig aan bij het politiekantoor. Hij geeft enkel toe het slachtoffer een draai rond de oren te hebben gegeven; hij zou zelf ook zijn uitgescholden en geslagen. Betrokkene wordt vrijgelaten onder voorwaarden, waaronder een strikt contactverbod. Nazicht van de politionele bestanden toont verschillende, eerder tussenkomsten inzake familiale twisten. De feiten zijn bijzonder ernstig en vermengen zich in hoofde van betrokkene als gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet. Betrokkene hield geen rekening met de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer; de feiten getuigen van een ernstige normvervalsing, een gebrek aan frustratietolerantie en een agressieproblematiek.

Uit het vonnis blijkt bovendien dat betrokkene reeds meermaals werd veroordeeld. In 2018 en 2021 werd hij veroordeeld tot autonome werkstraffen van 150 resp. 60 uur voor inbreuken op de drugwetgeving. Hij werd ook veroordeeld voor een verkeersovertreding. Uit het meldingsrapport van Elegast van 8 september 2022 blijkt dat de autonome werkstraf van 60 uur werd stopgezet; betrokkene was meermaals niet aanwezig op de intakegesprekken en/of annuleerde deze om verschillende redenen. Hierdoor werd de werkstraf omgezet in een gevangenisstraf.

Al deze feiten tonen een aanhoudend problematisch gedrag aan. De betrokkene is niet aan zijn proefstuk toe en blijkt hardleers te zijn. Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit zijn persoonlijk handelen komt voor de maatschappij een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene werd op 09.06.2023 gesproken in de gevangenis van Antwerpen door een terugkeerbegeleider van DVZ. Betrokkene verleende in beperkte mate zijn medewerking. Hij werd geïnformeerd omtrent zijn administratieve situatie. Betrokkene verklaarde sinds 2010 in België te verblijven. Hij kwam aan samen met zijn broer, hun moeder woonde hier al. Hij kwam met het vliegtuig en was in het bezit van zijn paspoort. Betrokkene verklaarde momenteel niet meer in het bezit te zijn van zijn reisdocumenten.

Betrokkene is afgevoerd van ambtswege sinds 13.03.2020. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Betrokkene werd op 09.06.2023 gehoord door de terugkeerbegeleider van DVZ. Hij werd hiermee geconfronteerd en verklaarde wel degelijk sinds 2020 in België (officieus) verbleven te hebben. Hij zou bij zijn moeder gewoond hebben. Hij beweert dit te kunnen aantonen aan de hand van werkcontracten en dergelijke. Hij verklaarde een advocaat aangesteld te hebben die de situatie in regel zal stellen. Op heden mocht de Administratie geen documenten ontvangen die deze verklaringen staven. Loutere mondelinge verklaringen kunnen geen verwijdering verhinderen. Het komt aan betrokkene toe om deze verklaringen te bewijzen met de nodige stukken. Uit het administratief dossier zoals dit op heden voorligt, blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Bovendien heeft betrokkene op 05.11.2021 reeds een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, betrokkene weigerde op 05.11.2021 deze te ondertekenen. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing. Betrokkene was toen reeds in kennis dat zijn verblijfsituatie in België vervallen was. Sinds het ontvangen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.11.2021 heeft hij echter geen bijkomende stappen ondernomen om het nodige bewijs voor te leggen.

Betrokkene gaat niet akkoord met een terugkeer naar Brazilië. Zijn leven speelt zich hier af aangezien hij het grootste deel van zijn leven in België doorbracht. Hij heeft hier naar eigen zeggen een duurzame relatie. Bovendien wonen zijn moeder en broer in het Rijk. Ook zouden al zijn vrienden hier verblijven. Hij verklaarde geen binding meer te hebben met Brazilië, hij is er in 2019 enkel nog twee weken op reis geweest. Hij verklaart hier bovendien steeds te hebben gewerkt, naar school geweest te zijn en een certificaat gehaald te hebben. Hij spreekt twee landstalen nl. Nederlands en Frans. Hij verklaarde geen connectie meer te hebben met Brazilië en of de mensen daar.

Er dient echter opgemerkt te worden dat de betrokkene pas in 2010 naar België kwam en dat hij dus vele jeugd jaren doorbracht in zijn land van herkomst en dat hij dus ook de landstaal van Brazilië spreekt. Het wordt niet betwist dat het opnieuw opbouwen van een leven in Brazilië aanpassingen zal vereisen, maar er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor een terugkeer naar dit land. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere banden dan zijn nationaliteit meer zou hebben met Servië [sic]. Hij was 14 à 15 jaar toen hij in België kwam wonen waardoor verondersteld kan worden dat hij toch een aantal jaren school liep in Brazilië en vertrouwd is met de cultuur en de taal spreekt. Het administratief dossier bevat ook geen concrete elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Brazilië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene verklaarde geen minderjarige kinderen te hebben in België. Betrokkene verklaarde wel verschillende familieleden te hebben in België nl. zijn moeder, broer, stiefvader, tante, neef en nicht. Hij zou bij zijn moeder wonen. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Betrokkene toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten niet aan. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt evenmin dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn moeder of vice versa. Het gegeven dat zijn moeder hem bezoekt in de gevangenis is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Uit de omstandigheid dat betrokkene eventueel over een vaste verblijfplaats beschikt bij zijn moeder na zijn vrijstelling kan evenmin een band van afhankelijkheid tussen hen worden afgeleid. Indien zijn moeder financiële steun van betrokkene nodig zou nodig hebben – of omgekeerd, wat overigens niet aangetoond werd, kan opgemerkt worden dat betrokkene dergelijke steun ook vanuit het buitenland zou kunnen geven of ontvangen middels overschrijvingen. Betreffende zijn overige in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het

administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Betrokkene verklaarde een duurzame relatie van 5 jaar te hebben met een zekere mevrouw J. K.. Betrokkene krijgt in de gevangenis inderdaad gemeenschappelijk bezoek van J. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor om zijn duurzame relatie met J. te bewijzen. Uit nazicht in de registers blijkt dat J. verblijf geniet in België. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Bovendien kan worden opgemerkt dat betrokkene op 12.10.2022 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf voor het opzettelijk slagen van zijn (ex-)partner. Uit het vonnis blijkt dat hun relatie reeds een jaar voor de uitspraak beëindigd werd. Deze elementen wijzen op een weinig stabiele relatie. Deze feiten zijn ook bijzonder ernstig. Hij heeft duidelijk zijn driften niet onder controle waardoor hij de fysieke en psychische integriteit van zijn (ex-)partner schaadt. Partnergeweld is in onze hedendaagse samenleving ontoelaatbaar vermits ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt op het Belgische grondgebied, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn partner niet verbroken dient te worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene familie en een partner had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn familie en die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in land Brazilië of elders. Een mogelijke schending van artikel 3 en 8 EVRM werden dan ook niet aannemelijk gemaakt door betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"In casu dient Uw Raad te onderzoeken of de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier van verzoeker geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn.

In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Is casu heeft verzoeker sinds meer dan 6 jaar een relatie met mevrouw J. K. Verzoekers ganse familie woont in België. Verzoeker kwams[sic] als kind naar België in het kader van gezinshereniging.

De bestreden beslissing fnuikt op onevenredige wijze het gezinsleven van verzoeker. Indien verzoeker dient terug te keren naar Brazilië zal hij niet onmiddellijk een visum type D kunnen aanvragen.

Verzoeker wordt door verwerende partij onnodig gestraft en dient 3 jaar te wachten alvorens zo'n visum te kunnen aanvragen. Ondertussen dient hij te overleven in Brazilië, het land dat hij in 2010 als kind verliet. Verzoeker liet in België school en was hier tewergesteld[sic] in het verleden.

Het is disproportioneel en kennelijk onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij gedurende 3 jaar een gezins- en familieleven onderhoudt met zijn partner en familie louter en alleen door moderne communicatiemiddelen te gebruiken.

Daarenboven, door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker sinds jonge leeftijd in België woont, hier school liep, heeft gewerkt en een leven heeft opgebouwd, heeft verwerende partij het redelijkheidsbeginsel geschonden. Verzoeker is geboren op (...)1995 te U. (Brazilië). Verzoeker kwam op jonge leeftijd (15 jaar) naar België in het kader van gezinshereniging met zijn moeder en Belgische stiefvader. Verzoeker heeft geen familie meer in Brazilië. Al zijn familie woont in België. Verzoeker heeft als 6 jaar een relatie met mevrouw K. J. die hem regelmatig opzoekt in de gevangenissen.

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar Brazilië. Verwerende partij heeft in haar beslissing dd. 30.06.2023 op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de situatie in Brazilië, noch met het feit dat verzoeker geen enkele band meer heeft met dat land. Verzoeker heeft in België school gelopen en spreekt Frans en Nederlands.

Daarenboven schendt verwerende partij door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

In casu heeft verwerende partij bij het uitvaardigen van haar beslissing dd. 30.06.2023 op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het feit dat het vonnis van de REA, Afdeling Antwerpen, Kamer AC2 dd. 28.06.2023 niet definitief is. Er werd door verzoeker op 6.07.2023 beroep aangetekend tegen voormeld vonnis (stuk 23 bundel verzoeker). Er werd nog geen zittingsdatum voorzien doch de aanwezigheid van verzoeker op de zitting is vereist. In dergelijke procedures is het quasi onmogelijk voor een raadsman om de cliënt ter zitting te vertegenwoordigen gezien de Rechter de beklaagde vaak ondervraagt. Indien verzoeker gedwongen dient terug te keren naar Brazilië en hij de eerste 3 jaar niet kan terugkeren, kan hij onmogelijk aanwezig zijn op de zitting en worden zijn rechten van verdediging in de procedure voor de Strafrechter geschonden.

Verder heeft verzoeker op 2 juni 2023, bijna één maand voordat hij een bijlage 13 septies en sexies ontving, een aanvraag gedaan via de Stad Antwerpen teneinde zich in te schrijven op het adres van zijn ouders te (...). De Stad Antwerpen kampt echter met een gigantische administratieve achterstand waardoor het weken/maanden duurt vooraleer de aanvragen effectief worden behandeld. Gelet op het voorgaande heeft verzoeker nog steeds geen adres. Verzoeker heeft op geen enkel ogenblik bij het nemen van haar beslissing dd. 30.06.2023 hiermee rekening gehouden.

Daarenboven heeft de raadsman van verzoeker op 3.07.2023 een aanvraag gedaan bij het Loket Migratie van Stad Antwerpen teneinde verzoeker opnieuw in te schrijven. Allerlei documenten (huurcontract, attest van gevangenschap, attest van tewerkstelling, C4, individuele fiches, etc...) werden aan het Loket Migratie bezorgd teneinde te bewijzen dat verzoeker van 2020 t.e.m. heden effectief in België verbleef. De raadsman van verzoeker ontving een bericht dat de vraag tot herinschrijving zal behandeld worden doch dat er een achterstand is in de verwerking van de dossiers.

Op 4.07.2023 werd er voor verzoeker een aanvraag gezinshereniging ingediend met zijn Belgische stiefvader T. J. L. (...).

Normaal gezien dient verzoeker na bewijs van zijn verwantschap een bijlage 19ter te ontvangen. Echter, gelet op de achterstand bij het Loket Migratie zal verzoeker nog maanden moeten wachten alvorens zijn dossier zal behandeld worden. De Stad Antwerpen behandelt thans de dossiers ingediend in februari 2023 !

Weliswaar werden de laatste 2 procedures opgestart na het nemen van de bestreden beslissing dd. 30.06.2023. Echter mag dit verwerenende[sic] partij er niet van weerhouden om in deze zaak een nieuwe beslissing te nemen."

In het eerste middel voert verzoeker veel elementen aan die betrekking hebben op het gezinsleven. Aangezien dit ook in het tweede middel wordt uitgewerkt, bespreekt de Raad de elementen aangaande het aangevoerde gezinsleven hieronder samen met de bespreking van het tweede middel. Verder voert verzoeker in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel ook aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat het vonnis van 28 juni 2023 over het partnergeweld niet definitief is. Hij stelt dat zijn aanwezigheid op de zitting vereist is en dat het als raadsman bijna onmogelijk is om de cliënt ter zitting te vertegenwoordigen omdat de rechter de beklaagde ondervraagt. Verzoeker zal niet op de zitting aanwezig kunnen zijn, hetgeen een schending van de rechten van verdediging in de strafprocedure inhoudt.

Verder voert verzoeker aan dat hij een verzoek tot herinschrijving heeft gedaan bij het Loket Migratie van de stad Antwerpen. Met allerlei documenten heeft hij willen bewijzen dat hij wel degelijk van 2020 tot en met de dag van het indienen van het beroep in België verbleef. Verzoeker kreeg enkel de bevestiging dat dit verzoek zou behandeld worden, maar dat er een achterstand was in de dossiers. Verzoeker stelt eveneens op 4 juli 2023 een aanvraag gezinshereniging ingediend te hebben in functie van zijn Belgische stiefvader, maar gelet op de achterstand bij het Loket Migratie in Antwerpen kan hij nog geen bijlage 19ter voorleggen. Verzoeker meent dat de twee aangehaalde procedures hadden moeten aanleiding geven tot een andere beslissing.

Wat betreft het feit dat het vonnis van 28 juni 2023 niet definitief is, blijkt uit de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde er wel mee rekening heeft gehouden dat die veroordeling niet definitief is en dat het verzet ontvankelijk werd verklaard. Dat verzoeker door het inreisverbod wellicht niet zal kunnen deelnemen aan de zitting voor de strafrechter kan aangenomen worden. Doch het is vaste rechtspraak van de Raad, tenzij bijvoorbeeld een uitdrukkelijk verzoek van persoonlijke verschijning van het strafrechtscollege zou voorliggen, dat verzoeker zich door zijn advocaat kan laten vertegenwoordigen en hierdoor de rechten van verdediging niet op onaanvaardbare wijze worden beperkt.

Aangaande het verzoek tot herinschrijving, stelt de Raad vast dat dit verzoek op 26 september 2023 werd geweigerd en dezelfde dag aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Er blijkt niet dat verzoeker tegen deze beslissing een beroep heeft ingediend bij de Raad, dermate dat verzoeker geen actueel belang heeft bij een verwijzing naar dit verzoek.

Wat betreft het feit dat verzoeker aanhaalt dat hij op 4 juli 2023, enkele dagen na het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 30 juni 2023, een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend met zijn Belgische stiefvader T.J.L.L. maar dat hij geen bijlage 19ter kan voorleggen omdat Antwerpen een grote achterstand heeft in de behandeling van de dossiers, blijkt dat verzoeker bij het verzoekschrift een stuk 7 voegt waarvan hij stelt dat het gaat om "aanvraagformulier nieuwkomers (gezinshereniging) D.S.G.C. Stad Antwerpen dd. 4.07.2023". Ook al kan aangenomen worden dat is aangetoond dat het vreemdelingenloket van Antwerpen vertraging heeft in de behandeling van allerhande verzoeken, kan uit de gevoegde stukken niet opgemaakt worden dat verzoeker inderdaad een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn Belgische stiefvader, zoals hij aanvoert. Er ligt noch een bijlage 19ter, noch een attest van immatriculatie voor waaruit zou blijken dat verzoeker een precair verblijfsrecht heeft voor de duur van de procedure tijdens dewelke de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied wordt gedoogd. Verder wist verzoeker sedert het eerder bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 5 november 2021 reeds dat hij werd geacht illegaal op het grondgebied te verblijven en had hij toen reeds een aanvraag gezinshereniging kunnen indienen, indien gewenst. Het leek er dan ook op dat het voorgehouden verzoek werd ingediend met het louter doel de verwijdering te dwarsbomen. De Raad volgt niet dat de twee aangehaalde procedures hadden moeten aanleiding geven tot een andere beslissing.

De Raad kan geen schending aannemen van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“Verwerende partij schendt met haar beslissing art. 8 EVRM.

Voormeld artikel stelt dat :

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

De vereiste van artikel 8 EVRM hebben te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83).

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) bekrachtigt het recht op eerbiediging van het familieleven voor elke persoon die een nauwe band kan invoeren met een andere persoon. Een vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belg heeft dus ontegensprekelijk een nauwe band met deze persoon en zijn familieband is dus beschermd door artikel 8 EVRM.

Verzoekster meent in casu dat het begrip ‘familiaal leven ‘ in art. 8 EVRM de relatie tussen hem en zijn partner en familieleden in België insluit.

Artikel 8 EVRM laat geen enkele inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het familieleven toe “behalve voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De inmenging moet dus een gerechtvaardigd doel hebben en het onderzoek naar evenredigheid ten opzichte van het beoogde doel met succes doorstaan.

De Staat beschikt over een brede beoordelingsbevoegdheid om de noodzaak en de evenredigheid van de inmenging te toetsen. Deze beoordelingsbevoegdheid is echter beperkt als er een regulerende politiek bestaat die voortvloeit uit een gemeenschappelijke of Europese aanpak. (Ivana ROAGNA, La protection du droit au respect de la vie privée et familiale par la Convention européenne des droits de l'homme, Raad van Europa, Straatsburg, p. 52).

Voor wat het beoogde doel betreft, heeft het EHRM reeds herhaaldelijk verklaard dat de Staten “het recht hebben om, ingevolge een goed verankerd beginsel van internationaal recht en zonder afbreuk te doen aan de rechten die opgenomen zijn in verdragen, de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te controleren.”

Vanaf het ogenblik dat een persoon zich beroept op zijn recht op eerbiediging van zijn familieleven, moet de Staat die meent de uitoefening van dit recht te moeten verhinderen de noodzaak en de evenredigheid van deze inmenging in de uitoefening van dit recht op een eerbiediging van het familieleven concreet nagaan en overgaan tot een afweging van de aanwezige belangen, meer bepaald het individueel belang van de bescherming van zijn familieleven en datgene van de Staat die illegale immigratie wil controleren.

Het is het de taak van verwerende partij om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. In casu werd er door verwerende partij geen rekening gehouden met het feit dat het vonnis dd. 28.06.2023 van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, Afdeling Antwerpen, AC2 niet definitief is.

Het EHRM is van mening dat er bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde

anderzijds. Het is dan ook belangrijk om rekening te houden met alle feiten die voor die belangenafweging van betekenis kunnen zijn. (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar getuigt in casu niet van een fair balance tussen de belangen van de Staat enerzijds en verzoekers privébelangen anderzijds, te meer daar verzoeker geen grote crimineel is doch in het verleden werd veroordeeld tot 2 werkstraffen. Verzoeker heeft geen ellenlang strafblad ! In casu werd er geen redelijke belangenafweging gemaakt, integendeel!

In casu is de er geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, of de openbare veiligheid. Weliswaar is er sprake van strafbare feiten doch verzoeker vormt géén gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verwerende partij kan zich in casu enkel baseren op 2 lichte misdrijven uit het verleden waarvoor verzoeker werd veroordeeld tot een werkstraf. Wat de veroordeling van de REA Antwerpen, Afdeling Antwerpen betreft dient het resultaat van de beroepsprocedure te worden afgewacht.”

Zowel in het eerste als in het tweede middel zijn er elementen die betrekking hebben op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad behandelt deze samen, evenals de aangevoerde schendingen van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het gezinsleven. Verzoeker stipt aan dat hij op jonge leeftijd naar België is gekomen in het kader van gezinshereniging met zijn moeder en Belgische stiefvader. Hij stelt geen familie meer te hebben in Brazilië en al 6 jaar een relatie te hebben met Mw. K.J. die hem regelmatig opzoekt in de gevangenis. Op onevenredige wijze fnuikt de bestreden beslissing het gezinsleven nu verzoeker gedurende drie jaar geen visum type D zal kunnen aanvragen, waardoor hij onnodig wordt gestraft. Het is volgens verzoeker disproportioneel en kennelijk onredelijk dat hij met zijn familie enkel via moderne communicatiemiddelen een familieleven zal kunnen onderhouden.

Verzoeker stelt onmogelijk te kunnen terugkeren naar Brazilië, dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de situatie in Brazilië en het feit dat hij geen band meer heeft met dat land aangezien hij hier school heeft gelopen en Frans en Nederlands spreekt.

Na een verdere theoretische toelichting over artikel 8 van het EVRM stelt verzoeker dat de gemachtigde ertoe gehouden is na te gaan aan de hand van de fair balance-toets of er in zijn geval een positieve verplichting is. Verzoeker stelt dat het inreisverbod van drie jaar niet getuigt van een fair balance tussen de belangen van de Staat enerzijds en verzoekers privébelangen anderzijds. Verzoeker stipt aan geen grote crimineel te zijn, enkel twee werkstraffen te hebben opgelopen, geen ellenlang strafblad te hebben en geen gevaar voor de nationale veiligheid of openbare orde te betekenen. Er is geen gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De gemachtigde heeft zich louter gebaseerd op twee lichte misdrijven in het verleden waarvoor hij een werkstraf heeft gekregen. De veroordeling voor partnergeweld is niet definitief en het resultaat van de beroepsprocedure moet nog afgewacht worden.

Met verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat de gemachtigde bij het nemen van een inreisverbod moet rekening houden met het familieleven, de gezondheidssituatie en de fundamentele rechten, neergelegd in een internationaal juridisch instrumentum die België binden.

Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling is dus van toepassing op een beslissing tot verwijdering. Een inreisverbod is geen dergelijke beslissing, zodat verzoeker niet dienstig de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan inroepen. Hoe dan ook voert verzoeker geen concrete gezondheidsproblemen aan, noch stelt hij minderjarige kinderen te hebben. Wat betreft het rekening houden met het gezinsleven, dient de gemachtigde dit ook in het kader van een inreisverbod te doen, maar dan omwille van het

bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hieronder gaat de Raad verder in op het gezinsleven in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Enkel indien dit is aangetoond, oefent de Raad een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Verzoeker beroept zich op zijn gezinsleven met zijn ouders (moeder en Belgische stiefvader), broer en (ex)partner.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit

niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). De gemachtigde stipt dit terecht aan wat betreft de moeder en stiefvader van verzoeker.

Daarnaast motiveert de gemachtigde nog specifiek aangaande de moeder van verzoeker dat het gegeven dat zij verzoeker in de gevangenis bezoekt geen bewijs is van een bijzondere vorm van afhankelijkheid maar enkel een bewijs van normale affectieve banden. Daarnaast kan uit het feit dat verzoeker eventueel over een vaste verblijfplaats bij de moeder beschikt na de vrijstelling evenmin een band van afhankelijkheid worden afgeleid. Eventuele financiële steun die de moeder zou nodig hebben, of verzoeker zou nodig hebben, kan ook vanuit het buitenland gegeven of ontvangen worden met overschrijvingen. Wat betreft de volwassenen die niet tot het kerngezin behoren, motiveert de gemachtigde dat wederom geen afhankelijkheid blijkt, zodat in casu geen sprake is van een beschermingswaardig familie- of gezinsleven.

Wat betreft zijn partner motiveert de gemachtigde dat verzoeker weliswaar verklaart een duurzame relatie te hebben van 5 jaar met Mw. J.K., met verblijfsrecht in België, en hij in de gevangenis ook van haar bezoek krijgt maar dat het dossier toch te weinig informatie bevat om te kunnen afleiden dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven. Hoe dan ook blijkt dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf voor het opzettelijk toebrengen van slagen aan deze (ex)partner. Uit het vonnis blijkt eveneens dat werd verklaard dat de relatie ongeveer een jaar geleden werd beëindigd, hetgeen niet wijst op een stabiele relatie. De gemachtigde stelt ook nog dat partnergeweld in onze samenleving ontoelaatbaar is, aangezien het een ernstige inbreuk is op de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer.

Verzoeker gaat niet in op deze motieven en poneert gewoon dat volgens hem het begrip “familiaal leven” in artikel 8 van het EVRM de relatie tussen hem, zijn partner en familieleden insluit. De deugdelijke motieven van de gemachtigde aangaande het aangehaalde gezinsleven worden niet weerlegd.

Nu er prima facie geen beschermingswaardig gezinsleven is aangetoond met de moeder, stiefvader, broer of (ex)partner, diende de gemachtigde niet over te gaan tot een fair balance toets naar de vraag of er een positieve verplichting zou zijn in hoofde van de staat om dit gezinsleven te handhaven.

Hoe dan ook gaat de gemachtigde wel over tot een belangenafweging en erkent hij ook dat het familieleven met zijn familie moeilijker zal verlopen, maar stelt hij dat verzoeker dit heeft te danken aan zijn eigen buitensporig gedrag, hetgeen de Raad in casu niet kennelijk onredelijk acht. Verzoeker stelt geen grote crimineel te zijn, enkel twee werkstraffen te hebben opgelopen, geen ellenlang strafblad te hebben en geen gevaar voor de nationale veiligheid of openbare orde te betekenen. De Raad kan niet volgen dat het kennelijk onredelijk is dat verzoeker wordt beschouwd als iemand die door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Hierbij wijst de gemachtigde in de beslissing op het feit dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van verdovende middelen zonder vergunning. Hij werd daarvoor veroordeeld op 25 januari 2018. Verzoeker heeft zich ook schuldig gemaakt aan heling, feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 8 december 2021. Tot slot heeft verzoeker zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg waarvoor hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 8 maanden, waarvoor het verzet ontvankelijk werd verklaard. Dit laatste betreft een aangifte van de ex-partner van verzoeker K.J. die aanhaalt op 4 maart 2022 het slachtoffer geweest te zijn van boksen en slagen door verzoeker. De politiediensten konden schaafwonden in het gezicht vaststellen evenals een gezwollen oogkas. Het medisch attest vermeldde een arbeidsongeschiktheid van drie dagen. Verzoeker heeft zich vrijwillig aangeboden op het politiekantoor en heeft ook toegegeven het slachtoffer geslagen te hebben. Uit de politionele bestanden blijken volgens het vonnis ook eerdere tussenkomsten inzake familiale twisten. De gemachtigde heeft vervolgens ook een beoordeling gemaakt van de ernst van de feiten, heeft aangestipt dat verzoeker weliswaar twee maal werd veroordeeld tot werkstraffen, maar dat hij meermaals afwezig bleek op de intakegesprekken of deze annuleerde, dermate dat een werkstraf werd omgezet in gevangenisstraf. Hij leidt uit het geheel van elementen af dat verzoeker een aanhoudend problematisch gedrag vertoont en zijn gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en dat hieruit een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voor komt waardoor niet valt uit te sluiten dat hij dit gedrag nog zal herhalen en dus een gevaar vormt voor de openbare orde. De Raad is van mening dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke, noch onzorgvuldige wijze tot deze conclusie is gekomen en dit in zijn belangenafweging mocht betrekken. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat zelfs al heeft verzoeker een punt dat hij geen ellenlang strafblad heeft en de veroordelingen beperkt bleven tot werkstraffen, de gemachtigde thans ook maar een inreisverbod van drie jaar heeft

opgelegd. Volgens artikel 74/11, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet mag de gemachtigde immers een inreisverbod van meer dan vijf jaar opleggen, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In casu heeft de gemachtigde dus rekening gehouden met het feit dat verzoeker weliswaar een openbare ordeproblematiek heeft, maar niet zo ernstig dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kon opgelegd worden.

Verzoeker stipt in het licht van het privéleven evenwel aan dat hij reeds sedert zijn 15 jaar in België is, Nederlands en Frans spreekt en dat hij geen connectie meer heeft met de mensen in Brazilië, maar de gemachtigde stipt niet op onredelijke wijze aan dat verzoeker vele jeugd jaren in Brazilië heeft doorgebracht en kan geacht worden de landstaal en de cultuur te kennen en dat financiële steun ook via overschrijving kan geregeld worden indien nodig.

Waar verzoeker aanvoert dat de belangenafweging kennelijk onredelijk en onevenredig is omdat verzoeker gedurende drie jaar geen visum type D zal kunnen aanvragen en hierdoor onnodig gestraft zal worden, heeft hij een punt dat een inreisverbod in de Belgische praktijk wordt tegengeworpen indien men gezinshereniging beoogt. Verzoeker heeft evenwel de mogelijkheid aan de gemachtigde de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Zelfs indien moet uitgegaan worden van het feit dat verzoeker erop zou aangewezen zijn gedurende drie jaar via moderne communicatiemiddelen te moeten contact onderhouden met zijn familie, heeft het EHRM reeds aangenomen in het arrest M.E. t. Zweden van 26 juni 2014, waarnaar de gemachtigde in de bestreden beslissing verwijst, dat dit in vele gevallen voor een bepaalde periode voor volwassenen onderling kan volstaan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Hij licht het derde middel toe als volgt:

“Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar Brazilië. Verwerende partij heeft in haar beslissing dd. 30.06.2023 op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de situatie in Brazilië, noch met het feit dat verzoeker het land als kind verliet en aldaar geen netwerk meer heeft. Als verzoeker gedwongen dient terug te keren naar Brazilië zal hij daar in armoede belanden. Verzoeker heeft in België welwaar gewerkt doch is nog jong en heeft geen spaargelden. Verzoeker zal in Brazilië op straat belanden.

Brazilië is geen veilig land. In heel Brazilië komt criminaliteit voor. Met name in de grote steden, zoals de hoofdstad Brasilia, São Paulo, Rio de Janeiro, Recife en Fortaleza. Criminaliteit kan in allerlei vormen voorkomen, denk aan berovingen, overvallen en (auto)diefstal. De kans bestaat dat er hierbij geweld wordt gebruikt of dat er gedreigd wordt met vuurwapens en/of steekwapens. Criminaliteit komt het hele jaar door voor, maar ben extra alert in het toeristische hoogseizoen. In Brazilië komt ook zware criminaliteit voor. Dit heeft vaak te maken met drugs en is niet direct gericht op toeristen. Bendes vechten vaak onderling ruzies uit of nemen wraak op de politie. Hierbij vallen vaak doden. <https://www.reisgraag.nl/vakantiebrazilie/reisadvies-brazilie-veilig-vakantieland>

Zelfs wanneer Dienst Vreemdelingenzaken een gebonden bevoegdheid heeft om een inreisverbod te verlaten af te leveren, gaat het niet om een absolute verplichting. Dienst Vreemdelingenzaken behoudt een zekere appreciatiebevoegdheid.

Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het nemen van een uitwijzingsmaatregel/inreisverbod rekening houden met het familieleven, de gezondheidssituatie van de betrokkene en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden (art. 74/13 Vw). In casu is dit niet gebeurd.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.

Verzoeker houdt zich het recht voor om zijn standpunt terzake nog verder uiteen te zetten tijdens de hoorzitting en gedurende de loop van de procedure nog aanvullende stukken neer te leggen.”

Verzoeker herhaalt dat hij Brazilië erg jong heeft verlaten, daar geen familie meer heeft en het een land is met veel armoede en criminaliteit. Verzoeker vreest, aangezien hij daar geen vangnet heeft, in armoede

en op straat te zullen belanden, aangezien zijn hele familie in België woont. Hij wijst erop in België weliswaar gewerkt te hebben, maar nog jong te zijn en geen spaargelden te hebben.

Verder licht verzoeker, op basis van het Nederlands reisadvies, toe dat Brazilië geen veilig land is, vooral in de grote steden waar veel criminaliteit zoals berovingen, overvallen en (auto)diefstallen voorkomen. Hierbij wordt soms gebruik gemaakt van vuurwapens of steekwapens, vooral in het toeristische hoogseizoen. Daarnaast is er ook drugsgeweld, dat niet direct gericht is op toeristen. In bendegeweld onderling of gericht tegen de politie vallen vaak doden.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Het betoog van verzoeker overtuigt niet dat in geval van terugkeer naar Brazilië hij het slachtoffer zal worden van foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het feit dat verzoeker stelt dat hij het risico loopt in armoede terecht te komen aangezien zijn hele familie in België verblijft, kan niet worden aangenomen. De gemachtigde motiveert dienaangaande niet kennelijk onredelijk dat verzoeker pas in 2010 naar België kwam en dus vele jeugdjaren in Brazilië heeft doorgebracht, dat hij de landstaal van Brazilië beheerst en kan geacht worden vertrouwd te zijn met de cultuur. Verder erkent de gemachtigde dat het opbouwen van een nieuw leven in Brazilië weliswaar aanpassingen zal vergen, maar dat onoverwinnelijke obstakels niet voorliggen. Elders motiveert de gemachtigde eveneens dat indien nodig de familie van verzoeker kan voorzien in financiële steun via overschrijving. Tot slot is het weinig gepast in hoofde van verzoeker te verwijzen naar de criminaliteit in Brazilië, zoals onder meer het druggerelateerd geweld, nu de gemachtigde zelf op redelijke wijze kon vaststellen dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en verzoeker zelf onder meer werd veroordeeld voor het verkopen van verdovende of psychotrope middelen zonder vergunning.

Hoe dan ook is het vaste rechtspraak van de Raad dat een loutere verwijzing naar een reisadvies, dat is bedoeld voor toeristische doeleinden, niet volstaat om een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer van een onderdaan naar zijn herkomstland aannemelijk te maken. Bijkomend geeft de raadsvrouw van verzoeker op zitting zelf aan dat verzoeker heeft geopteerd voor een vrijwillige terugkeer naar Brazilië. Dit getuigt niet van een vrees onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES,
M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES